

Ἡ Σφαγὴ τῶν Ἀγίων Νηπίων ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου*

Μία πνευματικὴ-ἡσυχαστικὴ προσέγγισις

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Ο **ΗΡΩΔΗΣ** προσπάθησε νὰ θανατώσῃ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ὁ Ὅποιος ὡς Βρέφος Αἰώνιον, ὡς Παιδίον Νέον, ἀποτελοῦσε ἀπειλὴ γιὰ τὸ διεφθαρμένο βασίλειό του. Νόμιζε, ὅτι θὰ ἐπαιρνε κάποια ἡμέρα τὴν ἐξουσία του, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ του θεωροῦσε ἀφθαρτὴ καὶ ἄτρωτη. Στὴν παράφορη προσπάθειά ἐξολοθρεύσεως τοῦ «ἐπιδόξου διεκδικητοῦ» τοῦ θρόνου του, ἔδωσε ἀπάνθρωπη ἐντολὴ γιὰ τὴν γενικὴ σφαγὴ τῶν νηπίων ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω...

Τὰ πρῶτα θύματα τῆς νέας Πίστεως, οἱ Πρωτομάρτυρες Αὐτῆς, ἦσαν τὰ ἄθῳα, καθαρὰ, ἀγνὰ καὶ ἄκακα βρέφη, αὐτὰ ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ Κύριός μας καὶ ζητεῖ νὰ τὰ ὁμοιάσουμε, γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὴν αἰώνιο Βασιλεία Του.

Κάθε ἓνας, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐπιστρέφει στὴν παιδικὴ καθαρότητα καὶ ἄθῳτητα, μέσῳ τῆς καθαρτικῆς, ζωογόνου καὶ μεταμορφωτικῆς μετανοίας, ἀντιμετωπίζει ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸν Ἡρώδη ἢ τοὺς Ἡρώδες του, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νὰ τὸν καταδιώκουν, προκειμένου νὰ τὸν ἀναγκάσουν ἢ νὰ παύσῃ νὰ ἀκολουθεῖ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ ἢ νὰ ἐξολοθρευθῇ καὶ θανατωθῇ!

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνῃ τὸν ἀγῶνα καθάρσεως διὰ τῆς μετανοίας, ἐπισύρει τὸν θανάσιμο φθόνον τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ὀργάνων τους καὶ

ὄπωσδήποτε θὰ καταδιωχθῆ. Ὁ διάβολος καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ διαβόλου δὲν ἐπιθυμοῦν καὶ δὲν ἀνέχονται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ «συλληφθῆ» ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ Νέος Ἀδάμ, τὸ Αἰώνιο Θεῖον Βρέφος, ὥστε νὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλι στὴν γῆ ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, νὰ λάμψῃ καὶ πάλι ἡ μαρμαρυγὴ τῆς Δόξης τῶν Ἀκτίνων Του· προσπαθοῦν δὲ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσουν καὶ νὰ ματαιώσουν μία νέα ἔλευσι τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ μία ἐπαναλαμβανόμενη νίκη τοῦ Χριστοῦ, αὔξησι καὶ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας Του, μία νέα ἦττα τοῦ διαβόλου καὶ μία ὑποχώρησι καὶ διάλυσι τοῦ σκοταδιοῦ του καὶ τῆς κοσμικῆς κυριαρχίας/ἐξουσίας του.

Ὁ πονηρὸς ἐπιδιώκει μὲ κάθε τρόπο, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μετανοεῖ νὰ μὴ φθάσῃ τουλάχιστον στὴν ἐπίγνωσι τῆς Ἀληθείας καὶ στὴν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δηλαδή, νὰ μὴ ἀρχίσῃ ὁ ἐν μετανοίᾳ ἄνθρωπος νὰ νήφῃ ἐπὶ τῶν λογισμῶν του καὶ νὰ τηρῆ καὶ φυλάσῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του, νὰ μὴ «μάθῃ» τὴν ἀδιάλειπτη Νοερὰ Προσευχὴ, νὰ μὴ ἀποδυθῆ στὸν ἀγῶνα τῆς πράξεως τῶν ἀρετῶν, νὰ μὴ προσέρχεται ἀξίως, μετὰ φόβου Θεοῦ, Πίστεως καὶ Ἀγάπης, στὴν Θεία Εὐχαριστία. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀμελήσῃ, φοβηθῆ καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω, τότε ὁ Ἡρώδης, ἦτοι ὁ διάβολος, «κέρδισε».

Ἄν ὁμως ὁ ἄνθρωπος προχωρήσῃ, χάριτι Θεοῦ, σὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀρχίσῃ μέσω τῆς ἐν ὑπακοῇ καὶ ταπεινώσει συμμετοχῆς στὴν Θεία Εὐχαριστία νὰ διδῆ τόπον ἐντὸς τοῦ ἐσπιλωμένου σώματός του καὶ τῆς φάτνης τῆς ἀλόγου ψυχῆς του στὸ Θεῖον Βρέφος, ὥστε ἡ Βασιλεία Του νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀχνοφέγγῃ στὴν μέχρι τότε σκοτεινὴ ψυχὴ του, τότε ὄπωσδήποτε ὁ Ἡρώδης ἢ οἱ Ἡρώδες θὰ ἐξαπολύσουν γενικὴ ἐπίθεσι, ὥστε νὰ ἀνακτήσουν τὸ «χαμένον ἔδαφος».

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ παραχώρησις ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ ἀγωνιζομένου πιστοῦ ἀδείας ἱκανοποιήσεως σὲ ἕστω καὶ ἓνα «κοιμισμένο» πάθος του, ἀκόμη καὶ ἡ ἀπροσεξία στὶς αἰσθήσεις ὡς καὶ ἡ ἐμμονὴ σὲ ὅ,τιδήποτε ἐγωϊστικὸ καὶ ἐμπαθές, ἀποτελοῦν τὴν *θύρα διελεύσεως καὶ εἰσόδου* τῶν ἐχθρῶν του ἐντὸς του, οἱ ὁποῖοι ἐπιποθοῦν θηριωδῶς νὰ εὔρουν τὸ Θεῖον Βρέφος γιὰ νὰ τὸ «κατασφάξουν»...

Τὸ Θεῖον Βρέφος ποτὲ δὲν παραμένει ἀφύλακτο, ἀλλὰ στὶς περιπτώσεις ἐπιδρομῆς καὶ λεηλασίας ἐντὸς τῆς ψυχῆς, ἀπὸ ἀμέλειά της, ἀπομακρύνεται ἀμέσως καὶ φεύγει εἰς γῆν Αἰγύπτου, ἦτοι εἰς ἄλλην ψυχὴν, εἰς ἄλλον λαόν, πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ περίθαλψιν Του.

Ὅμως, ὁ τοιοῦτος ἔρημος ἄνθρωπος παραδίδεται ἀφύλακτος στὴν διωκτικὴ μανία τῶν κακίστων ἐχθρῶν του, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν τὸ ἔργο τῆς φρικτῆς «*βρεφοκτονίας*». Ὅλες οἱ ἀγαθὲς ἔξεις, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἀρχίσει νὰ βλαστάνουν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ Βρέφους, οἱ ἀγαθοὶ λογισμοί, νεύσεις, νοήσεις, δυνάμεις, διαθέσεις κλπ., ὅλα πλέον ἐκτίθενται στὴν καταστροφικὴ μανία τῶν διωκτικῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς πονηρίας, ποὺ ἐπιποθοῦν διακαῶς νὰ ἀπογυμνώσουν τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν χειροτερεύσουν, νὰ τὸν καταστήσουν καὶ πάλι σπήλαιο ληστῶν!...

Ἡ καταστροφικὴ αὐτὴ διαδικασία διαρκεῖ ὅσο ὁ ἄνθρωπος παραμένει ἀναποφάσιτος καὶ παραδομένος στὴν ἐπήρεια τοῦ πειρασμοῦ. Καταπαύει δὲ καὶ ἀναστέλλεται, στὸν βαθμὸ ποῦ ὁ ἀγωνιστὴς συνέρχεται καὶ ὀργανώνει τὴν ἄμυνά του, ἀντιμαχόμενος γενναίως καὶ καλῶν εἰς βοήθειαν τὸν δυνάμενον σώζειν. Αὐτόν, ποῦ ἄφησε τὰ θεῖα Ἰχνη Του, τοὺς θεῖους Χαρακτήρες Του ἐντὸς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φωταυγοῦς Παρουσίας Του. Ἡ γνήσια μετάνοια, ἐν ταπεινώσει, ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ πατρός, καταπαύει τὴν ὀργὴν καὶ κοπάζει τὴν θραῦσιν...

Γι' αὐτό, στὴν Θ. Λειτουργία, κατὰ τὸν Καθαγιασμό, παρακαλοῦμε τὰ Θεῖα Δῶρα νὰ μᾶς ἀποβοῦν εἰς «**νήψιν ψυχῆς**». Ἄνευ νηπτικῆς στάσεως καὶ διαθέσεως, μὲ συνθηκολογήσεις καὶ ὑποχωρήσεις στὰ πάθη, ἀκόμη καὶ στὰ παραμικρά, ἡ Θεῖα Κοινωνία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δράσῃ εὐεργετικῶς ἐντὸς ἡμῶν, τὸ δὲ Θεῖον Βρέφος εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρχεται καὶ νὰ φεύγῃ.

Γι' αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τονίζουν πάρα πολὺ τὸ θέμα τῆς προετοιμασίας πρὸ τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, ἀλλὰ καὶ τῆς προσοχῆς καὶ ἐγρηγόρσεως μετὰ ἀπὸ Αὐτήν. Μᾶς προτρέπουν δὲ νὰ εἴμεθα πάντοτε σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἀρετῶν, τῆς διαρκοῦς νήψεως καὶ δὴ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, νὰ δυνάμεθα νὰ ἐλκύσουμε τὴν Θεῖα Χάρι καὶ νὰ κρατήσουμε/βαστάξουμε Αὐτήν.

Διαφορετικά, θὰ ἀντιμετωπίζουμε ἐντὸς ἡμῶν ἐναλλασσόμενες τραυματικὲς καταστάσεις, οἱ ὁποῖες θὰ μᾶς βασανίζουν καὶ θὰ ἐμποδίζουν τὴν πνευματικὴ μας σταθερότητα, πρόοδο καὶ ἀνάπτυξι.

Εἶθε μὲ τὴν μετάνοιά μας νὰ ἀναπαύουμε τὸ Θεῖον Βρέφος ἐντὸς ἡμῶν, νὰ χαίρωμεθα τὴν Παρουσία Του καὶ νὰ μεταμορφωνώμεθα κατὰ τὴν Εἰκόνα Αὐτοῦ, μὴ δίδοντες *θύραν εἰσόδου* στὸν ἐχθρὸ διάβολο, ὁ ὁποῖος σὰν Ἡρώδης ποθεῖ τὴν δίωξι τοῦ Χριστοῦ, τὴν βρεφοκτονία καὶ τὴν αἰώνιο καταστροφὴ μας!... Ἄς μὴ ἀγνοοῦμε λοιπὸν τὰ «*νοήματά*» του, ἀλλὰ ἄς διατηροῦμε καὶ καλλιεργοῦμε «*νοῦν Χριστοῦ*»!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 359/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2010, σελ. 131-132.